



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **V. S.**
zastoupen JUDr. Davidem Šmídem, Ph.D., advokátem advokátní
kanceláře
se sídlem v Praze 3 – Žižkov, náměstí Winstona Churchilla 1800/2
proti
žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, čj. OAM-91/ZA-ZA11-BE04-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, čj. OAM-91/ZA-ZA11-BE04-2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 18.680,- Kč k rukám zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 23. 5. 2017 o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, druhým výrokem toto řízení zastavil s odkazem na ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

2. Rozhodnutí zdůvodňuje vyslovení nepřijatelnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podáním opakované žádosti s tím, že nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení (§ 11a zákona o azylu).

II. Žalobní argumentace

3. Žaloba namítá porušení ust. § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, ve spojení s § 12, § 14 a § 14a téhož zákona, porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve spojení s čl. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového a právního stavu věci, nebylo zohledněno, že v předcházejícím řízení žalobce neměl důkazy o povinnosti nastoupit vojenskou službu a bojovat ve válce na východě Ukrajiny – povolávací rozkazy, tyto byly vydány až po skončení prvního azylového řízení. Z nich je zřejmé, že žalobce je povinen nastoupit vojenskou službu po zdravotním vyšetření – viz překlad povolávacího rozkazu do českého jazyka (2016). Výklad ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu je extrémně nesprávný, Krajský soud v Praze jej poučil – viz rozhodnutí 49 Az 63/2015 ze dne 31. 10. 2016 – že „jak soud ověřil ve správním spise, žalobce nikdy v průběhu správního řízení neuvedl, že by se v případě návratu do země původu obával nedobrovolného vstupu do ozbrojených sil. Není tedy možné žalovanému vytýkat, že se v rozhodnutí s touto skutečností nevypořádal. Soud dodává, že jde-li o skutečnost, o níž se žalobce dozvěděl až po skončení správního řízení, má možnost z tohoto důvodu uplatnit žádost novou. V tomto řízení však musí věrohodně prokázat, že jde o skutečnost, která nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Žalobce proto uplatnil novou žádost, předložil žalovanému povolávací rozkazy z let 2015 a 2016, z nichž vyplývá, že je nemohl uplatnit v předchozím řízení, neboť dva jsou z r. 2015 (první z 11. března a druhý z 19. listopadu), jeden pak z října 2016. Žalobce by teoreticky mohl mít povědomost o prvním z nich, což však s ohledem na jeho umístění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, odkud nemohl komunikovat se matkou, žijící na Ukrajině, nelze přijmout. Dle konzistentního vyjádření žalobce jeho matka nepřebírala za něho na Ukrajině poštu a o povolávacím rozkazu se dozvěděla až ex post, tedy po skončení správního řízení v r. 2015, a žalobce tuto informaci tedy nemohl mít.
4. Ve věci se s ohledem na výše uvedené skutečnosti jedná o objektivně nový důkaz, informaci, kterou žalobce nemohl mít v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemohl ji proto použít z objektivních důvodů a tento fakt žalovaný nijak nezohlednil. Pouze uvedl formalisticky zdroje, z nichž vycházel při posuzování situace na Ukrajině. Žalovaný tak pochybil, pokud považoval předchozí a nové řízení za totožné, když z důkazů plyne, že žalobce bude muset nastoupit do armády a nasadit život ve válce na východě Ukrajiny – zatím poslední povolávací rozkaz je ze 4. října 2016. Názor žalovaného, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů v předchozím řízení je mylný. K okolnosti, že na Ukrajině hrozí 2 – 5 let odnětí svobody v případě nenastoupení vojenské služby až po převzetí povolávacího rozkazu – zde je nutné připomenout, že žalobce již tento obdržel třikrát. Dále žalobce připomíná nedobrou situaci na Ukrajině a internetové odkazy na tyto skutečnosti. Připomíná i

nutnost individualizace správního řízení a neeurokonformnost jeho postupu. Žádá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 21. 6. 2017 vyplývá názor, že z hlediska azylové historie žalobce se jedná o opakovanou žádost, první byla podána dne 29. 4. 2015. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem dospěl žalovaný k závěru, že se jedná o důvody stejné, nové skutečnosti nenastaly a žalobce není změnami ve vlasti dotčen, ani důvody, pro které by měl mít obavy z pronásledování z důvodů § 12 zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, např. pod čj. 9 Azs 5/2009 ze dne 11. 6. 2009 a uvádí, že z nich vyplývá zásada: „hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“.
6. Správní orgán následně uvádí, že žalobce neuvedl takové skutečnosti, které by mohly představovat důvod udělení azylu v souvislosti s nástupem na vojenskou službu a dovolává se ustálené judikatury NSS. Je přesvědčen, že v dané věci nepochybil, zjistil skutečný stav věci a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Soud jednal ve věci dne 6. 8. 2018, žalobce soudu sdělil, že se mu a jeho družce (O. S.), s níž sdílí společnou domácnost, narodila dne 17. 3. 2018 dcera Anastazia Sytarova, s touto paní žalobce žije již 6 let na společné adrese spolu s jejími dětmi z prvního manželství. Naposledy byl na Ukrajině v r. 2008, jinak žije od r. 2006 v České republice. Žalobce zde nikdy nepáchal trestnou činnost, pracuje nyní brigádně. Na Ukrajině se stále bojuje, říká se, že bojují dobrovolně, ale všichni vědí, že to není pravda. V průběhu prvního řízení byla válka aktivnější, vznikly Luhanská a Doněcká republika, mezi nimi a Ukrajinou je frontový pás, kde proti sobě stojí dvě armády. Žalobce má vykonanou základní vojenskou službu, nic nebrání jeho nástupu na vojnu. Situace je taková, že těmto lidem dají podepsat pod pohružkou donucení akt dobrovolného nástupu a ztráty jsou v tisících, reálně tak hrozí smrt nebo zranění. Žalobce zde má rodinné vazby, vychovává s družkou děti, ty zde chodí do školy a mají navázány i přátelské vztahy. Co se týče rumunského pasu, žalobce měl podmínku a již se osvědčil, měl i živnostenský list, platí daně, je tak otázka, zda by neměl spíše dostat azyl, než trhat rodinné vazby a vystavit ho tragédii. Žalobce pak dodatečně předložil rodný list dcery A. (viz výše). O povolávacích rozkazech v prvním řízení nevěděl, posléze obdržel již tři. Setrvává proto na závěrečném návrhu zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na to, že v průběhu správního řízení se žalovaný zabýval azylovým příběhem žalobce podrobně, rovněž ozbrojeným konfliktem na Ukrajině a připomíná ustálenou judikaturu NSS, podle které pouhé odmítání vojenské služby není relevantním azylovým důvodem a zdůrazňuje i

výjimečnost azylového institutu, s tím, že situací pobytu se zabývá zákon o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný odkazuje na svůj závěrečný návrh shora.

9. Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal správnímu orgánu informace k žádosti o mezinárodní ochranu dne 2. 2. 2017, uvedl, že dříve používal jméno na falešném rumunském pasu, a to V. P., je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je rozvedený, má dvě děti, které žijí s matkou na Ukrajině. Zem původu opustil naposledy v květnu 2008, přijel do ČR na pracovní vízum. O mezinárodní ochranu žádal v r. 2015, nyní mu zasílají pozvánky do armády, je trestán za alimenty, v r. 2012 byl žalován pro neplacení. Jeho matka předvolánky nepřebírala, dozvěděl se o tom někdy v průběhu r. 2015, byl v ČR. Doma se nemá kam vrátit. V rámci pohovoru též den pak žalobce uvedl, že do ČR odjel za prací, poté se s manželkou rozvedl, když mu skončilo vízum, nechal si udělat falešný rumunský pas, řekli mu, že se nebude muset vracet na Ukrajinu. Pak ho ale chytili, nemůže se vrátit, protože by ho zavřeli za neplacení alimentů. Navíc tam začala válka, mohl by být odveden. Byl na vojně řidič a opravář, domů mu chodí předvolánky. Matka mu sdělila, že již tyto musela od r. 2015 přebírat. Žalobce uvedl, že nemá za co bojovat. Dne 24. 4. 2017 byl seznámen s podklady správního orgánu a sdělil, že jim věří, seznamovat se s nimi nechce.
10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že žaloba je důvodná.
11. **Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, upravuje v ust. § 10a odst. 1 písm. e) (dříve § 10a písm. e) situaci, kdy žadatel podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou, v návaznosti na ust. § 11a odst. 1. Zde se uvádí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újmy podle § 14a). Ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu upravuje zastavení řízení v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany.**
12. Krajský soud porovnal s ohledem na žalobní námitky podklady, obsažené ve správním spisu, a to žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 1. 2015, kdy žalobce uvedl, že v ČR žije již 8 let, na Ukrajině nemá nic, je souzen za neplacení alimentů. V průběhu pohovoru dne 2. 2. 2015 žalobce popsal dosavadní život, platný pobyt měl do r. 2008, později se dozvěděl, že až do r. 2010, nelegálního pobytu si byl vědom. Nemá se kam vrátit, byl by zavřený kvůli neplacení alimentů. Žalovaný v rozhodnutí, vydaném dne 29. 4. 2015 vypořádal žalobcem uvedené důvody, zabýval se i situací na Ukrajině, ovšem žádným důvodem případného nástupu žalobce na vojnu se rozhodnutí nezabývá, žalobce ani nic podobného nesděloval.
13. Z výše popsanych skutečností pak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že s ohledem na veškeré skutečnosti, které žalobce sdělil žalovanému v průběhu správního řízení, které jako druhé v pořadí započalo 2. 2. 2017, došlo k aplikaci ust. § 10a písm. e) zákona o

azyly v rozporu se zákonem, neboť žalobce sdělil jasné nové důvody svých obav z návratu do vlasti, a to, že nechce nastoupit na vojnu, kam již byl opakovaně předvoláván, sdělil, že jeho matka mu v průběhu r. 2015 řekla, že povolávací rozkazy již musela přebírat a postupně mu došly tři. K žalobě pak žalobce přiložil fotokopie těchto povolávacích rozkazů s překladem, z těchto vyplývají skutečnosti, které uvedl v žalobě (viz bod 3). Soud je tedy přesvědčen, že v daném případě nebylo možné využít výše uvedené ustanovení zákona o azylu, které dává možnost vyslovení nepřipustnosti nové žádosti, neboť žalobce v průběhu nového řízení uvedl nové zásadní skutečnosti, které byl žalovaný povinen vypořádat a argumentovat meritorním rozhodnutím. Jednalo se o skutečnosti, které v průběhu prvního řízení bez svého zavinění nevěděl, nemohl je tedy uplatnit a žalovaný je proto věcně nevypořádal. K takovému vypořádání však byl povinen v průběhu dalšího správního řízení. Žalobní námitky jsou v tomto směru oprávněné a logické. Vypořádání žalobcových obav zmínkou o tom, že údajná nová skutečnost není způsobilá ovlivnit výsledek řízení a vydat rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti je v rozporu s výše citovaným ustanovením zákona o azylu a vede k závěru, že v daném případě došlo k porušení zákona o azylu, konkrétně nesprávnou aplikací ust. § 10a odst. 1 písm. e), nastala tak situace, předvídaná a upravená ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrací k dalšímu řízení (odst. 4), v novém řízení vezme žalovaný v úvahu skutečnosti, soudem výše uvedené (odst. 5 téhož).

V. Náklady řízení

14. Žalobce byl ve věci úspěšným účastníkem řízení, má proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Tyto byly vyčísleny jako náklady právního zastoupení, spočívající v 6 úkonech právní služby, kdy dne 30. 5. 2017 dle písm. a) a b) byly vyčísleny náklady převzetí a přípravy zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb dle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a téhož dne první porada s klientem dle písm. b). Jako další úkony pak je uváděn sepis správní žaloby, replika dne 6. 7. 2017, dne 17. 7. 2018 další porada s klientem, přesahující jednu hodinu a dne 6. 8. 2018 jednání soudu. Zástupce žalobce dále vyčísлил 6 režijních paušálů a náklady cesty Praha – Hradec Králové a zpět, předložil průkaz osobního automobilu Toyota Auris s průměrnou spotřebou paliva 4,1 l/100 km, cena pohonných hmot 29,80 Kč/l. Délka jízdy v km činí 226, cena jízdy na 1 km činí 4 Kč + 1,22 Kč = 5,22 Kč x 226 = 1.180 Kč. Účtován je promeškaný čas 5 půlhodin á 100 Kč = 500 Kč.
15. Soud zástupci žalobce přiznal, s odkazem na § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bod 5 částku 15.500,- Kč, když prvé dvě vyčíslené náhrady jsou, s ohledem na znění písm. b) za situace, kdy není doložena další porada s klientem delší jedné hodiny, představovány náhradou, uvedenou v písm. a) § 11 odst. 1 AT. Jedná se tedy o 5 úkonů právní služby. K tomu pak náleží 5 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), tedy částka 1.500 Kč. Jízdné bylo vyčísleno za 226 km po 5,22 Kč = 1.180 Kč a náhrada ztráty času dle § 14 odst. 1 písm. a) AT činí 500 Kč. Celkem tedy zástupci žalobce **náleží náhrada nákladů právního zastoupení v částce 18.680 Kč**, kterou žalovaný zaplatí k rukám zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. srpna 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně